

ИЗПИРАНЕТО НА ПАРИ КАТО ПРЕСТЪПЛЕНИЕ ПРОТИВ ФИНАНСОВАТА СИСТЕМА

Анелия Владимирова

Изпирането на пари е съществувало още през Средновековието, когато широко разпространено било морското пиратство. Подобно на съвременните участници в организираната престъпност, морските разбойници се насочвали към морските центрове, в които имало либерално управление и многонационални общности, оживена търговия. Там те предлагали придобитите от грабежи пари и ценности на прекупвачи в крайбрежните градове.

I. Правна уредба и дефиниция на изпирането на пари

1. Исторически бележки

През 1612 г. в Англия бил направен първият законодателен опит за криминализирането на прането на пари, и конфискация на имуществото. По-късно в средата на XX век в Швейцария е криминализирано прехвърлянето на пари придобити от наркотрафик към легална икономиката. През 1986 г. Държавният департамент на полицията и правосъдието на Швейцария възложили на Паоло Берлоскони изготвяне на проект за Закон срещу прането на мръсни пари, а през 1990г., той е приет. Отделни държави от Европа за едно десетилетие се превръщат в данъчен рай за престъпниците. Възможността е свързана с трансформацията на собствеността от държавна в частна, което дава нов тласък на разрастването на прането на пари.

2. Международноправна уредба

Въпросът за мерките срещу изпирането на пари е уреден нормативно в няколко международноправни акта, по които и Република България е страна:

-Единна конвенция по упойващите вещества от 1961 г., в сила за Република България от 24.11.1968 г.

- Конвенция за психотропните вещества от 1971 г., в сила за Република България от 16.08.1976 г.

- Конвенция на ООН за борба срещу незаконния трафик на упойващи и психотропни вещества, приета във Виена на 19.12.1988 г., в сила за Република България от 23.12.1992 г.

- Конвенция относно изпиране, издирване, изземване и конфискация на облагите от престъпление, приета в Страсбург на 08.11.1990 г., в сила за страната ни от 1.10.1993 г.

- Конвенция на ООН срещу транснационалната организирана престъпност, приета в гр. Палермо през 2000 г.

- Директива 91/308/ЕЕС на Съвета на Европейските общности от 10.06.1991г. за предотвратяване на използването на финансовата система за изпиране на пари, която има препоръчителен характер.

- Четиридесетте препоръки на FAFT срещу изпирането на мръсни пари. Финансовата полиция (ФП - FAFT) е международна организация, като нейни членове са основните страни, образуващи финансовия център на Европа, Северна Америка и Азия. Препоръките определят основната рамка на борбата с прането на мръсни пари, имат универсално приложение, но не се ползват с формална задължителна сила.

- Европейска конвенция за взаимопомощ по наказателно-равни въпроси (в сила за Република България от 15.09.1994 г.).

- Европейска конвенция за екстрадиция (в сила за Република България от 01.10.1994 г.).

3. Вътрешно законодателство

Вътрешното ни законодателство до голяма степен кореспондира с международното, като материята е уредена в следните актове:

- Закон за мерките срещу изпирането на пари (ЗМИП);
- Правилник за прилагане на Закона за мерките срещу изпирането на пари ;
- Закон за застраховането;
- Закон за ценните книжа, фондовите борси и инвестиционните дружества ;
- Закон за публичното предлагане на ценни книжа;

- Закон за гарантиране на влоговете в банките;
- Закон за мерките срещу финансирането на тероризма;
- Наредба № 27 от 09.12.1999 г. на БНБ за регистрация в БНБ на сделките между местни и чуждестранни лица ;
- Наредба № 28 от 09.12.1999 г. на БНБ за презграничните преводи и плащания (обн., ДВ, бр. 111 от 1999 г.).
- Наредба № 29 от 09.12.1999 г. на Министерството на финансите и БНБ за условията и реда за предоставяне на отчетите и декларациите за задълженията на местни лица към чуждестранни лица;
- Наредба за износ и внос на валутни ценности, приета с ПМС № 4 от 1994 г.

4. Изпиране на пари според специалния закон

Съгласно Закона за мерките срещу изпирането на пари то е *подготовката, осъществяването и приемането на резултата от действия, чрез които парични средства или друго имущество, както и добитото от тях, станали притежание на дадено лице чрез или по повод на престъпление, се въвеждат в стопанския оборот.*

Според чл. 2, ал. 1 от ЗМИП изпиране на пари е налице и в случаите на:

- преобразуване или прехвърляне на имущества, придобити чрез или по повод престъпление;
- укриване или прикриване на естеството, източника, местоположението, разпореждането, движението или правата по отношение на имущества, придобити чрез или по повод на престъпление;
- придобиване, притежаване или използване на имущества със знанието в момента на получаването, че са придобити чрез или по повод на престъпление.

В закона са регламентирани и мерките срещу изпирането на пари, които най-общо са обединени в четири групи: идентифициране на лица, събиране, съхраняване и разкриване на информация относно операции и сделки. Адресатите на тези мерки са банките и небанковите финансови институции, застрахователни и инвестиционни дружества и др. В най-общ план те се изразяват в извършването (действие) или допускането да се извърши (бездействие) нарушение на конкретно определени норми,

свързани със задълженията за прилагане на мерките срещу изпирането на пари, описани по-горе, за уведомяване на създадената за целта Агенция за финансово разузнаване и др. Имуществената санкция за тези нарушения е глоба. Актовете за установяване на нарушенията се съставят от контролните органи на агенцията, а наказателните постановления се издават от министъра на финансите.

5. Дейност на Агенцията за финансово разузнаване

Агенцията за финансово разузнаване извършва дейност на базата на разработени критерии за разпознаване на съмнителни операции или сделки и клиенти, а именно:

5.1 Изпиране на пари чрез операции в брой:

- откриване на необичайно големи депозити на физическо или юридическо лице, чиято дейност нормално се осъществява чрез разплащателна сметка;
- необичайно увеличение броя на депозитите на физическо или юридическо лице, особено ако впоследствие те бъдат прехвърлени за кратко време извън сметката и/или по назначение, което нормално не се свързва с клиента;
- откриване от отделни клиенти на голям брой депозити на малки суми, когато общата им стойност е значителна;
- внасяне и теглене на необичайно големи суми по разплащателни сметки на фирми, чиято дейност обичайно се извършва чрез фирмите на безкасово разплащане;
- често обменяне на големи количества от монети или пари с малки деноминации срещу деноминации с по-голяма стойност;
- чести операции, които не са свързани с основната дейност на клиента, по покупко-продажба на чуждестранни средства за плащане в необичайно голям обем;
- по-големи или необичайни прехвърляния на ценни книжа и заплащането им в брой.

5.2. Изпиране на пари чрез използване на разплащателни сметки:

- нежелание да се даде пълна информация при откриването на сметка, или представяне на документи, чиято автентичност поражда съмнение у банковия служител;

- извършване на плащания с внесени суми в брой на същия или предишния ден от фирми, средствата по разплащателната сметка на които обичайно постъпват по безкасов път;

- тегления на необичайно големи суми в брой от неизползвана (неактивна) до момента сметка или от сметка, по която е получен неочаквано голям превод от страната или чужбина;

- нареждания на особено големи авансови преводи за чужбина от клиенти по договори за покупко-продажба на стоки или услуги с включена клауза, "скрито" облагодетелстваща продавача, в случай на последващо неизпълнение от страна на купувача;

- внасяне на суми по една и съща сметка от голям брой физически и/или юридически лица без подходящо основание;

- нареждания от клиенти на преводи в други финансови институции почти непосредствено след направен депозит, когато дейността е несъвместима с основната дейност на клиента;

- нареждания на преводи за чужбина от банки, нечленуващи в системата SWIFT, при което съответната банка не придружава нареждането с всички документи за основание на превод.

5.3. Изпирание на пари чрез сделки с ценни книжа:

- закупуване на големи пакети ценни книжа от физически или юридически лица, когато вложените средства не съответстват на финансовото им състояние;

- закупуване на големи пакети ценни книжа, когато средствата са прехвърлени от други банки;

- закупуване и продажба на големи пакети ценни книжа при обстоятелства, изглеждащи необичайни;

5.4. Изпирание на пари чрез задгранични (офшорни) банки:

- използване на акредитиви и други методи на търговско разплащане, при които външнотърговските документи пораждаат съмнение за автентичност или когато такава търговска дейност е несъвместима с основната дейност на клиента;

- натрупване на големи суми по сметките на фирмата, несъответстващи на оборота ѝ, и последващо прехвърляне по сметка (сметки) зад граница.

5.5. Изпиране на пари чрез обезпечени и необезпечени кредити:

- внезапно погасяване на необслужвани дълго време кредити;
- искане за отпускане на кредити, обезпечени със залог на движими ценности, когато произходът им е неизвестен или са неприсъщи за финансовото състояние на клиента;

- искане за отпускане на кредити, обосновани с перфектен счетоводен отчет на кредитоискателя, отразяващ основни инвестиции и доход от дейности, извършвани в офшорни зони и страни - убежища на банковата тайна;

- предоставяне на обезпечения по кредити от трети страни, неизвестни на банката, без видима правдоподобна причина и когато тези страни нямат близка връзка с клиента;

- използване на получени кредити не по предназначение;

- искане за кредити, обезпечени чрез гаранции от офшорни банки.

5.6. Съмнителни клиенти:

- представители или пълномощници по открити сметки на физически или юридически лица, представящи документи за идентичност и правоспособност, чиято автентичност поражда съмнения;

- клиенти, за които е обществено достояние, че са криминално проявени;

- клиенти, включени в списъка на кредитните милионери клиенти, представени от чуждестранен клон или филиал в страна, която е известна с производство и/или разпространение на наркотици.

II. НАКАЗАТЕЛНОПРАВНА ЗАЩИТА НА ФИНАНСОВАТА СИСТЕМА

1. *Обща характеристика*

Престъпленията против паричната и кредитната система са очертани в Глава шеста Раздел IV на Особената част на НК. Те представляват *умишлени и противоправни посегателства върху нормалното функциониране на паричното обръщение и кредитирането у нас*. До момента на криминализиране на изпирането на пари чрез изричен текст на НК подобни прояви се наказваха по съществуващите общи норми - вещното укривателство по чл. 215 от НК и личното укривателство по чл. 294 от НК.

2. *Отграничения от сходни престъпления*

Наказателноправната уредба, касаеща изпирането на пари, е регламентирана в чл. 253 от НК. Необходимо е очертаване на разграниченията между престъпленията по чл. 215 от НК и чл. 250 от НК и изпирането на пари по смисъла на чл. 253 от НК, тъй като разкриването на последното много често започва с разследване на престъпления против паричната и кредитната система.

2.1 За правната квалификация на престъплението по чл. 250 от НК е без значение дали неговият предмет е с престъпен произход. Посочената правна норма регламентира престъпното превеждане на суми по банков път извън страната чрез използване на неистински, подправени или с невярно съдържание документи. Изпълнителното деяние по този текст е извършването на всякаква банкова операция, която води до превод на парични средства извън страната. За да се квалифицира като престъпно изнасянето на суми, е необходимо в съответната банка да депозират неистински, подправен или с невярно съдържание документ. В случая са от значение не само документите относно необходимостта и допустимостта на плащането, но и тези, които са непосредствено свързани с осъществяване на банковата операция. В практиката се отчита зачестили случаи на изпиране на пари чрез транс-гранични банкови преводи, когато средствата са престъпно придобити посредством контрабанда на стоки и услуги. За обосноваване законосъобразността на банковите преводи се представят неистински документи за осъществен внос на стоки - фактури и договори, а де факто фирмата купувач не осъществява реален внос. При събиране на достатъчно доказателства, че сумите по наредените преводи са придобити от контрабанда, следва да се поддържа обвинение за

престъпление по чл. 253 от НК, което в случая поглъща това по чл. 250 от НК. Често следите на контрабандно придобитите парични средства умело се заличават и е невъзможно доказването на това първоначално престъпление. Независимо от това са налице предпоставките за повдигане на обвинение по чл. 250 от НК -наредени са трансгранични банкови преводи и за тяхната обосновка и осъществяване са използвани неистински документи за внос на стоки.

2.2. Престъплението вещно укривателство по чл. 215 от НК представлява по своята същност друга форма на изпиране -когато деецът "с цел да набави за себе си или за друго имотна облага укриве, придобие или спомогне да бъдат отчуждени чужди движими вещи, за които знае или предполага, че са придобити от друго чрез престъпление или чрез друго общественоопасно деяние". Формулировката на този текст показва някои общи черти с престъплението по чл. 253 от НК. На първо място, наличието на предварително извършено друго престъпление, чрез което да са придобити средствата-предмет на престъпленията. Следва възможността от субективна страна деянията да са извършени при пряк умисъл, но законът допуска и в двата случая и евентуален такъв по отношение знанието за произхода на предмета на престъпление. И двете престъпления представляват форми на последваща престъпна дейност, но и имат съществена отлика помежду си. За да се осъществи престъпният състав на чл. 215 от НК, трябва да има специалната цел на извършителя - да набави за себе си или за друго имотна облага, докато при деянието по чл. 253 от НК липсва този допълнителен субективен признак. При вещното укривателство деецът не участва в първоначалното престъпление, тъй като законът изисква предметът - чужда движима вещ, да е придобит от друго чрез престъпление. При изпирането на пари извършителят на финансовите операции може и да е участник в първоначалното престъпление и тогава ще е налице реална съвкупност между извършеното от него престъпление по чл. 253 от НК и това, от което са придобити средствата. При вещното укривателство, обратно, ако деецът е участвал в престъпното придобиване на вещта и е обещал преди това такова участие, той ще отговаря за интелектуално помагачество по смисъла на чл. 20, ал. 4 от НК, но не и по чл. 215 от НК. Налага се изводът, че вещното укривателство е субсидиарна престъпна дейност, за разлика от изпирането на пари. При конкуренция между двата текста, този по чл. 253 от НК изключва приложението на чл. 215 от НК.

3. Правна характеристика на изпирането на пари

Основният състав на изпирането на пари е регламентиран в ал. 1 на чл. 253: "Който извършва финансови операции или други сделки със средства или имущество, за които знае или предполага, че са придобити чрез престъпление, се наказва..." Тази формулировка определя посоченото престъпление като форма на последваща престъпна дейност, която предполага извършването на друго "предхождащо" или "първоначално" престъпление.

Изпирането на пари е *формално престъпление* и то става довършено с осъществяване на деянието, без да е необходимо настъпването на определен престъпен резултат.

Обект на престъплението е *законосъобразното функциониране на финансовата система на страната*. В икономически аспект финансовата система на една държава представлява съвкупност от относително обособени парични потоци или финансови отношения, а в институционален план съвкупност от институции, които регламентират, осъществяват, управляват и контролират финансовите отношения. Последните по своята същност биват два вида - фискални финансови отношения, които обхващат приходите и разходите на държавата (бюджета), и нефискални, изразяващи постъпленията и разходите на юридическите и физическите лица. Обект на посегателство при изпирането на пари могат да бъдат двата вида финансови отношения. В основата на функционирането на всяка финансово-кредитна система е убедеността на гражданите, че в нея се реализира движението на легално придобити парични потоци. Прането на пари подлага финансовата система на различни рискове - риск за имиджа и добрата репутация, който е най-важният актив на една банка. Възниква и риск за стабилността на всяка финансова институция, която държи на депозит или оперативно борави със суми на клиент, който може да се окаже потенциален перач на пари, и впоследствие тези суми да бъдат конфискувани. Поради това е недопустимо тази добре регулирана система да се използва от престъпни субекти за легализиране на блага от пряката им незаконосъобразна дейност. Като е ситуирал текста в глава седма, законодателят е имал предвид, че за да е налице съставомерност по чл. 253, е необходимо "финансовите операции и сделки" да посягат върху функционирането на системата.

Текстът на чл. 253 от НК е форма на последваща престъпна дейност, която предполага извършването на друго "предхождащо" или "първоначално" престъпление.

Това е така, защото *предмет на престъплението са средства и/или имущества, за които деецът, извършващ финансовите операции и/или сделки с тях, знае или предполага, че са придобити чрез престъпление*. Под "имущество" по смисъла на текста се разбират всякакви активи, имащи престъпен характер, т.е. не само парични средства или вещи, но и парично оценени права - право на вземане (обективизирано в ценна книга), капиталови права (акции), дялови участия и др. Това е в унисон с дефиницията на понятието, дадена в Страсбургската и Виенската конвенция, както и в Конвенцията на ООН. Правната доктрина застъпва становище, според което, ако придобитите чрез първоначалното престъпление блага са трансформирани в друго имущество, то последното не е годен предмет на престъплението по чл. 253 от НК.

Субект на престъплението по чл. 253 от НК може да бъде всяко наказателноотговорно лице. Към извършителя не се предявяват изисквания за специални качества, които трябва да притежава, за да извърши финансови операции или други сделки с имущества, придобити по престъпен начин.

Изпълнителното деяние по чл. 253 от НК е извършването на финансови операции или сделки. Двете форми на изпълнителното деяние са дадени алтернативно - извършване на финансови сделки или извършване на финансови операции.

Финансовите сделки по смисъла на НК са тези, които се осъществяват с различни финансови активи: депозити на парични суми в банки; покупко-продажба на ценни книжа; застраховане, покупко-продажба на валута. Сделките могат да бъдат квалифицирани като банкови, осъществявани от лицензираните лица по смисъла на Закона за банките; застрахователни, осъществявани по смисъла на Закона за застраховането; сделки с ценни книжа по смисъла на Закона за публичното предлагане на ценни книжа. Характерът на сделката няма да се промени, ако тя е осъществена чрез лице, което не е лицензирано за извършването ѝ по занятие. От значение с оглед определянето ѝ като финансова е тя да е сделка с финансов актив, независимо от условията на извършването ѝ, лицата, между които се осъществява, и дали са спазени законоустановените изисквания за извършване на сделката.

Финансовата операция може да бъде дефинирана като действие с финансов актив, което се реализира в изпълнение или на базата на сключена вече финансова сделка. В практически аспект възниква проблемът, свързан с употребеното в дефиницията на чл. 253, ал. 1 от НК множествено число - "който извършва финансови операции или други сделки". В контекста на ал. 2 се налага изводът, че извършването

на една финансова сделка или операция ще бъде основание за квалифициране на деянието по основния състав, а извършването на две или повече сделки или операции - основание за квалифициране на деянието по по-тежкия състав на ал. 2.

От **субективна страна** съставът на това престъпление се характеризира с пряк умисъл. Както при всяка друга форма на последваща престъпна дейност, така и тук е необходимо деецът да има психическо отношение не само към общественоопасния характер на извършеното от самия него и към настъпилите общественоопасни последици, но и към връзката на това деяние с предхождащото престъпление. Законът допуска деецът не само да е знаел, но и да е предполагал, че съответното имущество е придобито по престъпен начин. Изправени сме пред хипотезата на т.нар. сложна, или смесена вина - пряк умисъл при осъществяване на изпълнителното деяние и евентуален относно белезите на предхождащата престъпна проява. В НК няма изрична разпоредба, регламентираща наказуемост на приготвянето към изпиране на пари. Същото се отнася и за подбудителството по този текст, тъй като в особената част на кодекса липсва специална норма, която да предвижда това.

4. Квалифицирани случаи на изпирането на пари

Законодателят е диференцирал наказателната отговорност за изпиране на пари, като е предвидил квалифицирани случаи на престъплението в чл. 253, ал. 2, 3 и 4 от НК.

В ал. 2 са визирани три хипотези за утежняване на санкцията:

4. 1. Когато деянието е извършено от група лица, сговорили се предварително, или от организация

Първата алтернатива изисква задружно участие на две или повече лица в предварителен сговор помежду си. Наказателноправната доктрина в този случай изключва приложението на чл. 20 от НК, независимо от наличието на съучастие в трите му форми. При липсата на доказателства за предварително сговоряне липсват и елементи от посоченото квалифицирано обстоятелство, поради което деянието би било съставомерно по основния състав на чл. 253 от НК, евентуално осъществен при съучастие.

Втората алтернатива предполага финансовите операции или сделки да са извършени от организация. В Наказателния кодекс липсва легална дефиниция на това понятие, но в чл. 93, т. 20 от НК е дадено такова за "организирана престъпна група": "...структурирано трайно сдружение на три или повече лица с цел да вършат

съгласувано в страната или в чужбина престъпления, за които е предвидено наказание лишаване от свобода повече от три години и чрез които се цели да се набави имотна облага. Сдружението е структурирано и без наличие на формално разпределение на функциите между участниците, продължителност на участието или развита структура". Това определение навежда на мисълта, че организираната престъпна група е винаги организация, а в същото време организацията невинаги е организирана престъпна група, т.е. организацията е по-широко понятие. Какво е имал предвид законодателят под "организация", въвеждайки термина в чл. 253 от НК, е въпрос, на който не може да се отговори еднозначно. Ние смятаме, че е по-вероятно да е имал предвид форма на организация, идентична с дефиницията за "организирана престъпна група" по чл. 93, т. 20 от НК. Тези разсъждения не са самоцелни в контекста на престъплението по чл. 321, ал. 3 от НК, където е инкриминирано образуването на организирана престъпна група, поставяща си за цел извършването на престъпление по чл. 253 от НК. Когато такава група е образувана и в същото време нейни членове са осъществили престъпление по чл. 253 от НК, е налице реална съвкупност между тези две престъпления.

4. 2. Два или повече пъти

Волята на законодателя в този случай предполага осъществяването на две или повече финансови операции или сделки с един и същ предмет, с едно и също имущество. Посоченият квалифициращ признак допринася и за тълкуване на изпълнителното деяние по основния състав във връзка с употребеното множествено число - финансови операции или сделки. С оглед на съставомерността на деянието, явно се има предвид не необходимостта от повече от една или най-малко две финансови операции, а терминът е посочен поради многооб разието на същите. В противен случай изпирането на пари само с една финансова операция или сделка би било несъставомерно, което е нелогично и би дало възможност за шиканиране, а и в този случай квалифицираният състав би изглеждал така: "повече от два пъти".

4. 3. От длъжностно лице в кръга на службата му

За съставомерността на този квалифициращ признак се изисква наличието на визираните предпоставки в чл. 93, ал. 1 от НК относно качеството "длъжностно лице" и необходимостта същото да е осъществило изпълнителното деяние по основния състав в кръга на службата си. Двете предпоставки следва да са кумулативно дадени.

В чл. 253, ал. 3 от НК е установена повишена наказателна отговорност за изпиране на пари, когато те са придобити чрез трафик на наркотици. Световната статистика сочи, че около половината от престъпно придобитите активи произтичат от производство и търговия с наркотици. Санкционната част на посочената правна норма предвижда наказание лишаване от свобода от 10 до 30 години, когато изпирането на пари е извършено със средства или имущество, за което деецът е знаел или предполагал, че са придобити чрез незаконен трафик на наркотични вещества и/или техни аналози, и/или прекурсори. В този случай отново следва да се приложи разпоредбата на чл. 93 от НК, където в ал. 18 са указани точният смисъл и съдържанието на понятието "незаконен трафик". Внимателният анализ на посочения текст сочи, че той е заимстван в пълна степен от Закона за контрол върху наркотичните вещества и прекурсорите, където в § 1, т. 16 е дадено същото определение на посоченото понятие. В чл. 93 от НК (ал. 16 и 17) законодателят е определил съдържанието на понятията "наркотични вещества", техни аналози и прекурсори, препращайки направо към Закона за контрол върху наркотичните вещества и прекурсорите, където те са изброени изчерпателно в списъци.

Незаконен трафик е всяка незаконна дейност или каквито и да са действия с изброените обекти. Необходимостта с тези действия да е реализиран един или друг състав на НК с предмет - посочените обекти, и доколкото изпълнителните деяния по тези престъпни състави (чл. 354а и следващите от НК) са изчерпателно изброени, означава, че деянието ще е съставомерно и по посочения квалифициращ признак, когато с прекурсори, наркотични вещества или техни аналози са извършени следствени действия - придобиване, отчуждаване, произвеждане, преработване, държане, съхраняване, разпространение, транспортиране, пренасяне, превозване и др. В ал. 4 на чл. 253 от НК се съдържа квалифициран състав на изпирането на пари, при който средствата или имуществата са в особено големи размери и случаят е особено тежък. Конструкцията на тази правна норма показва, че при липсата на един от двата елемента не може да се реализира отговорност по този текст от НК, т.е. предпоставките следва да съществуват кумулативно.

Квалифициращият оценъчен признак "особено големи размери" не е определен като законово понятие в чл. 93 от НК.

ВМЕСТО ЗАКЛЮЧЕНИЕ

Във връзка с противодействието на изпирането на пари следва да се отбележи, че правителството одобри проект на закон за изменение и допълнение на Закона за мерките срещу финансирането на тероризма и предлага на Народното събрание да го приеме. Проектът отразява *препоръките на Селектирания комитет на експертите* по оценка на мерките срещу изпирането на пари към Съвета на Европа (MONEYVAL Committee). Целта им е да се внесе повече яснота и систематичност в българската нормативна уредба.

С промените се въвежда законово определение на финансирането на тероризъм – „пряко или косвено, незаконно и умишлено предоставяне и/или събиране на парични средства, финансови активи или друго имущество и/или предоставяне на финансови услуги с намерението те да бъдат използвани или със съзнанието, че те ще бъдат използвани, изцяло или частично, за извършването на тероризъм по смисъла на Наказателния кодекс”. Въвеждането на законова дефиниция на понятието „финансиране на тероризъм” е в синхрон с подхода по Закона за мерките срещу изпирането на пари, който съдържа определение на изпирането на пари. За наличие на финансиране на тероризъм не е необходимо средствата да са били фактически използвани за извършването на терористично престъпление – достатъчно е да били събрани или осигурени с такава цел.

Създава се законово изискване ръководителите на компетентните институции – МВР, ДАНС, МФ и ВКП, да приемат съвместна инструкция за организацията на информационния обмен, необходим за осъществяване на целите на Закона. Задължението за уведомяване за средствата, за които се подозира, че са свързани или са използвани за терористични актове или от терористични организации и терористи, се привежда в пълно съответствие с Директива 2005/60/ЕО за предотвратяване използването на финансовата система за целите на изпирането на пари и финансирането на тероризъм. Тя изисква институциите и лицата, обхванати от нея, да прилагат мерките за комплексна проверка на клиента, когато има подозрение за изпиране на пари или финансиране на тероризъм, независимо от всяка дерогация, изключение или праг. С преходните и заключителни разпоредби на законопроекта се предлагат промени и в Закона за мерките срещу изпиране на пари. В кръга на лицата, задължени да докладват за съмнителни сделки, са включени и частните съдебни

изпълнители. Освен това, по препоръка на MONEYVAL се предлага докладване и за недовършени операции и сделки.

ИЗПОЛЗВАНА ЛИТЕРАТУРА :

Йотов, Борислав. Престъпления против кредиторите, паричната, данъчната и финансовата система, Фенея.

Беленски, Радостин. Разследване на престъпления против паричната и кредитната система. Разследване на престъпленията против финансовата, данъчната и осигурителната система.

Интернет сайтове:

<http://www.bgrazvitie.net>;

-<http://www.trudipravo.bg>;

-<http://www.bta.bg>;

-<http://www.government.bg>;

-<http://www.nsi.bg>;

-www.siela.bg;

-www.horizonti.bg;